

Ο κήπος ξεραμένος χρονιά τώρα  
Τα χρονιά ακουμπισμένα στο κορμί μου  
Το κορμί μου στηριγμένο στην ψυχή μου  
Η ψυχή μου αναψε τζακι στο μυαλό μου  
κι άρχισε να καίει τις αναμνησεις μου  
Τις αναμνησεις απ' τους χαρτινούς τους ταφούς  
Μα τούτες πιο γερές εσταθηκαν  
και σβήσανε τις φλογες και εξήσαν....

☆

Κρεμασα τις ξεθωριασμενες μου ελπιδες  
πανου στου δεντρου τα ξερογυμνα κλαρια  
και τα κουφαρια τους σκληροφυχα  
ο ανεμος τα γδερνει....  
Στο δεντρο καρφωσα κατοπι την καρδια μου  
εστεναξε κι εραγισ' ο κορμος του.  
Φωνη μετανοιας εκραξα ομπρος του:  
«Αναστητωσαν αι ελπιδες μου!....»

#### Βάλυ Λιόλιου

Θάνατος  
άγνωρος κρύος  
φόβος και προσμονή  
γι' αυτούς που φύγαν  
γι' αυτούς που μείναν

☆

Μενεξί πύρωμα στον πέτρινο όγκο  
γύρω στη φωτιά γαλάζια βουνά.  
Δειλινό....

#### Πένυ Σακοβάλη

Σφυριζει ο αγερας  
και γερνουν τα δεντρα.  
Λυγιζει η αγαπη  
και φευγει η ζωη.

☆

Γερμενη στην αμμο  
αγκαλια με το κυμα  
μεθαω και χανουμαι  
στης νιοτης, στης φυσης το ειναι